

BRZONOŽEC IN PUŠČICA

**Povest iz dobe, ko je Tekumze štel dvanajst let
Napisal Fric Steuben**

Fant je vedel, kaj se to pravi: ris! Očka je že nekajkrat prinesel domov krzno nevarne zveri. Očka je tudi vedel pripovedovati, kako se je nekoč moral boriti z divjo risinjo in kako je za las odnesel življenje. Še cele tedne je potem ležal za ranami, ki so mu bile prizadejane v tem silnem boju.

Ris je še vedno prežal, oči so žarele. Če bi bila otroka le iztegnila roko, bi se bila lahko dotaknila zveri. Otroka sta videla v temi, ki je napravljala zver še večjo, kakor je bila v resnici, kako je glavo prisluškovaje okrenila in je nenadno in neslišno šinila odtoč.

Dvojčka sta si globoko oddahnila. Šele zdaj sta se prav ovédela, da drgetata po vsem životu. Prvikrat sta doživela, da nista čutila oblasti nad rokami in nogami, nad vsem životom. Strahovita sila ju je držala v svojih krempljih in ju tresla kakor šibo na vodi. Šele polagoma, polagoma sta se otroka spet pomirila in utrujena zadremala. Ali kaj, ko sta se venomer spet s krikom zbudila iz sna!

Nekega popoldneva — šlo je že proti večeru in sta bila dvojčka že polnih pet dni izročena na milost in nemilost divjini — se je Lenka zbudila iz globokega sna. Čutila je, da jo je nekdo lahko božal po laseh. Čeprav je bila do smrti trudna, se je te dni hitro prebujala. Odprla je oči in je videla nad seboj sklonjen rjav, starikav obraz. Temne, motreče oči so jo gledale. Lenka je rekla:

— Ah, Džon, ti si? Kako dobro, Džon, da si vendar tu...

Tedaj pa je nenadno šinila pokoncu... to se pravi, hotela se je vستي, pa ni šlo. Polnih pet dni že ni jedla nič drugega kakor le nekaj jagod, surovih gob in korenin. Moči so ji opešale.

— Gašper! je zavpila, kolikor je le mogla.

— Da, vidim Lenka, Indijanci so, tuji Indijanci...

Bratec je že bedel.

Tedaj je Lenka čutila, kako je roka segla po njen hrbet in visoko dvignila njeno glavico. Tujec je pristavil lesen korec k njenim ustam in Lenka je pila pol nezavestna. Teknilo ji je sladko in jo je krepilo.

Indijanec je bil star možki. Zdaj je Lenka videla, da njegovi lasje niso sivi, kakršne ima Džon Mzepasé, marveč močno črni. Indijanec je pokazal na zemljo ob njej. Pogledala je tja in je videla kos mesa, kos pečenega ptičjega mesa. Videla je, da Gašper tudi že je in cmoka, pa se je brž hlastno tudi ona lotila pojedine.

Ko je bil prvi strah premagan, sta se otroka spet opogumila. Od belih naseljencev, stezosledcev in lovcev sta bila sicer že čula grozovite zgodbe o rdečkožcih. Toda Džon Mzepasé je takisto bil rdečkožec in vendar sta ga ljubila kakor lastnega dedka, kakor dobrotnega gozdnega duha. Džon Mzepasé iz indijanskega rodu Šavanov — kako ponosen je vendar bil na to, da je pripadal temu rodu! — stari Džon Mzepasé jima je pripovedoval čisto drugačne reči in sicer prigodbe iz lastne mladosti, ko je še popotoval s svojim rodom. Pripovedoval jima je zgodbe o Nanaboču, o bogu rdečih ljudi, o velikem lovcu in o njegovih bojih z gozdnimi prikaznimi. Džon Mzepasé je pripovedoval o svojem očetu in materi, o bratih in sestrah, o življenju v indijanski vasi, in je vedno zatrjeval:

— Nikdar ne verjemita lažnivcem! Rdeči mož ni hudoben.

Teh besed sta se zdajci spominjala oba otroka. Ko sta jedla, sta pogledovala k štirim rdečkožcem, ki so ždeli okrog majhne ognja in se tiho pogovarjali. Stari Indijanec, ki je bil Lenko zbudil, je še vedno ždel ob njej

zn jo zdaj pa zdaj ljubeznivo pobožal po laseh. Vzel je tudi eno izmed njenih kit v roke in se je z njo dotaknil druge. Lenka je res imela lepe lase. Bili so iste barve kakor Gašperjevi, svetli, fini in tanki, zlatega sijaja. Indijancu so se pač morali videti čudežno lepi.

Polagoma so začeli Indijanci izpraševati otroka, odkod sta vendar prišla. To je bilo začudenja med njimi, ko sta otroka odgovarjala točno v narečju njihovega rodu. Kajti ti Indijanci so bili prav tako Šavani kakor Džon Mzepasé. Otroka sta zvedela, da mora vseh pet rdečkožcev nekaj nujnega sporočiti svojemu rodu. Ker rod čaka na nje, se ne morejo dalje časa tu zadržati. Indijanci so se precej mrko spogledovali. Vsega Gašper tudi ni razumel, toda eno mu je bilo jasno: rdečkožci ju hočejo vzeti s seboj.

Nič ni pomagalo — zaman sta otroka branila, zaman moledovala. Morala sta vstopiti v čoln, ki je zdajci šinil nizdol po reki. Konec koncev sta pa Gašper in Lenka morala biti še vesela, da sta se bila prav tu ob reki vlegla k počitku. Vedela sta tudi, da so rdečkožci njuni rešitelji. Prestradana, kakor sta bila, bi pač ne mogla dalje tavati. Zabredla sta tako temeljito, da ni bilo misliti na to, da bi našla spet nazaj domov, če bi tudi bila pri polnih močeh.

Indijanci so v pogovoru z njima hoteli dognati, kje stoji kočja njenega očeta. Toda Gašper in Lenka sta bila šele leto dni v tej deželi, nikoli se še nista preveč oddaljila od doma, šele dvanaest let jima je bilo — kako naj bi le vedela povedati po petih dneh tavanja v pragozdu, kje bivajo njuni starši. Nekoliko pa jima je tudi bojazen branila, da bi izpovedala še tisti drobec, ki jima je veljal za skrivnost. Kaj pa, če tile Indijanci nemara le pripadajo k onim, k hudobnim? Mar naj sama zakrivita napad na očeta in mater?

Rajši sta molčala.

★

Prvi strah zaradi ujetništva ni trajal predolgo. Bratec in sestrice sta bila izstradana, videla sta že pogubo pred seboj, zdaj sta dobila jesti, kolikor sta le pozelela. Lenka si je oddahnila in Gašper se je pričel čutiti junaka velikega doživljava.

Indijanci so veslali z veliko brzino.

Tok reke je nesel čoln, naglo nizdol. Zdajci so zavili v večjo reko. Gozdovi in hribi so hiteli mimo njiju na obeh bregovih, vedno nova pobočja so se kazala, rečne doline, široke jase. Drseli so po tistem vodovju. Indijanci so mrmrali predse, naposled so začeli enoglasno prepevati v taktu svojih vesel, ki so udarjale vedno krepkeje.

Gašper je opazil v čoln, odvišno veslo. Segel je po njem, ga visoko dvignil in poizkusil svojo srečo. Rdeči bojevniki so se priznavalno nasmehnili in mladenič je bil vedno vnetejši, dokler ga ni nenadno napadla misel, da vendar sam pomaga večati razdaljo med seboj in med dragimi starši. Zalosten je spet položil veslo v čoln. Indijanec, ki je za njim sedel, je k temu opomnil nekaj grobega.

Zvečer so pristali ob bregu. Dva bojevnika sta vzela lok in puščico in izginila v grmičju. Gašper je poklical sestrico, šla sta po drva, saj sta vedela, kaj bo sledilo. Indijanci so jima pustili polno svobodo, saj: kam naj bi otroka tudi pobegnila? Ko sta se vrnila, sta imela polno naročje suhega dračja. Spet so se rdečkožci prijazno smehljali. Stari Indijanec, ki je bil prebudil Lenko, jima je rekel nekaj dobrih besed.

Večerjali so jelenja bedra. Ko so se najedli mesa, so si privoščili še grenko sladke rdeče jagode, katerih otroka še nista poznala. Vsakemu so dali Indijanci še prgišče turščice in otroka sta jo hlastno pozobala.

Naslednji dan so veslali po Ohaju. Drseli so po veliki vodni poti narodov in bojevnikov tja proti zapadu, vedno dalje stran od očeta in matere, vedno globlje v veliko deželo. Levo in desno so se v mirni tekoči vodi zrcalili gozdovi. Jelen, medved in gorski lev so prihajali k bregovom pit. Nekoč so veslači videli žival, ki je skočila v velikanskem skoku iz gozda, neki rdeči bojevniki je prihitel za zverjo in že je zmagovito kriknil. Indijanci so lovcu prijazno pomahljali, ko je stal poleg svojega plena in zakričal indijanski lovski krik.

Nekoč opoldne so veslači kakor na povelje prejenjali, uprli so vesla proti toku vode in čoln se je negibno ustavil nad tokom. Strmi bregovi so bili tu širše razmaknjeni, očem se je odpirala dežela. Komaj kakih 200 metrov pred seboj so ugledali bivole v vodi.

Stric Matic deli nagrade

Za nagrado so bili izžrebani tile Jutrovčki:

1. Pohar Vojko in Nadica, uč. osn. šole v Radečah pri Zidanem mostu.

2. Bulc Janez in Janja, uč. osn. šole na Mirni (Dolenjsko).

3. Jeras Metoda, uč. III. razr. v Ormožu.

4. Kavčič Ladislav, uč. IV. razr. Sp. Polskava p. Pragersko.

5. Pogačnik Slavko, dijak II. razr. šole v Crnomlju.

6. Lenasi Vlasta, uč. III. razr. šole v Novem mestu.

7. Medvešček Dušan, dijak v Radečah pri Zidanem mostu.

8. Zor Marija, uč. III. razr. šole pri uršulinkah v Ljubljani.

9. Porenta Ivanček, uč. osn. šole v Škofji Loki.

10. Ručigaj Jelka, dijakinja II. razr. real. gimn. v Celju.

Vsak nagrajenec prejme z mnogimi slikami okrašeno knjigo iz »Mladinske knjižnice Jutra«. Nagrade smo poslali na zgornje naslove. Ker pri nekaterih nagrajencih nismo imeli naslovov stanovanj, smo poslali nagrado na upraviteljstvo šole, kjer se učenci lahko zglase po knjige.

Obilo zabave pri branju želi vsem nagrajencem

stric Matic.

Naš novi nagradni natečaj

To pot vam ne damo naslova. Sami si izberite poljubno snov in jo na kratko obdelajte. Vse dobre spise bomo objavili. Pišete nam lahko, kako preživljate počitnice, kateri šolski predmet vam je bil v zadnjem šolskem letu najljubši, za kakšen poklic ste se odločili, katere kraje ste obiskali med počitnicami, veselo zgodnico iz življenja svojih prijateljev in prijateljic ali kaj podobnega.

Lahko si pa tudi sami izmislite primerno pravljico za naš list. Najvažnejše je, da bo res plod vaše lastne domišljije, ne pa samo žalosten ali celo klavrn prepis. Spisi naj bodo kratki. Pišete samo na eno stran papirja in po možnosti s črnilom, kdor pa ima pri rokah pisalni stroj in zna pisati nanj, se bo stricu Maticu še posebno priku-pil.

Deset najboljših spisov bomo nagradili z lepimi knjižnimi darili. Spise pošljite na naslov: »Uredništvo »Mladoga Jutra« v Ljubljani, Knafljeva ulica 5. Pišete nam lahko tudi na dopisnicah, da prahrinite pri poštnino.

Vasil Pavurdžiev:

Čebelica in hrošč

Srečno je živela medena čebelica.

Ko se je na vzhodu porodilo jutro in je sonce iztegnilo svoje zlate prste, da bi pobožalo vrhove planin, je vzletela čebelica iz panja, pomežikala, brenče razprostrla krilca in poletela na livado, nabirat medu.

Veselo so ji kimale modre perunike; že od daleč so jo klicale vijolice, skrite v senci kupin, in zlatičnice so jo veselo pozibavale na svojih tenkih stebelcih.

»Dobro jutro lepotica čebelica!« so jo pozdravljale rumene vrtnice.

»Bodi srečna!« so jo od vseh strani pozdravljale cvetice.

Čebelica pa je sedla na vsaki cvet, ga pozdravila z »dobrim jutrom« in

polnila svoj veliki trebušček s sladkim medom.

In šele, ko se je sonce že utrujeno spuščalo za modre planine proti dolini pa je prihajal lahkonomi veter, si pošepetaval z vejami in jim pripovedoval o svojih igrah z vevericami — šele tedaj se je napotila marljiva čebelica proti panju, s polnim, pisanim trebuščkom, da ga je jedva nosila.

Spotoma jo je srečala kobilica in jo podražila:

»Ali naj ti kaj zaigram, lepa čebelica, da se boš malce zasukala!«

Ona pa se je nasmejala in rekla:

»Mar je zdaj čas zabave? Vse, kar živi, se vse poletje trudi in si priprav-

lja hrano za zimo, ti pa samo igraš in lenuhariš. in je šla mimo.

Nekega jutra se je čebelica spet navsezgodaj napotila s svojim trebuškom na livado. Kmalu je zazvonilo poldan. Sonce je pripekalo. Vse se je skrilo v senco, le ona je poletavala s cveta na cvet.

Kako sem utrujena!« je pomislila. »Sedla bom počivat, potlej bom lažje delala.«

In se je skrila pod rumen cvetni list. »Dobrodošla, lepa čebelica!« jo je pozdravil cvet.

Čebelica se je ozrla in kaj vidi: Po travi ves zasopel pleza debel hrošč.

Ko je priplezal do čebelice, je odložil palico, se spustil v mehko travo in vzdihnil: »Kako sem se upehal! Ti pa ves dan ko nora letaš po cvetju in nimaš toliko časa, da bi se spočila. Ej, čebelica, kako si neumna! Ali res ne vidiš, da se tudi brez dela lepo živi? Nič ne vprašuj, kar mene poglej! Brez skrbi živim, ničesar ne delam in zahvaljujem boga za to lepo življenje. De belejši sem kakor ti in nobenih skrbi ne poznam. Le eno dušo imam, pa si jo bom tudi lepo nahranil!«

»Težko je naše življenje, hrošč. Vse leto garamo od jutra do noči. Tudi jaz sem že trudna.«

»Le spočij se, lepa čebelica! Starejši sem od tebe, nič slabega ti ne želim. Čemu bi delala, ko se tudi tako da lepo živeti?«

Čebelica ga je ubogala.

Minil je mesec maj — ona pa je sedla zdaj na ta, zdaj na oni cvet in se ves dan samo grela na soncu. Minil je tudi julij. Prišel je suhi avgust in deževni september. Čebelica se je še zmerom brezskrbno potepala in lenuharila. V trebuščku ni imela niti kapljice medu.

In nekega dne — ko še ni bila zlezla izza drevesne skorje, kamor se je bila zatekla pred vetrom, je naenkrat zagledala, kako pada na zemljo lepo belo cvetje.

Kaj se spet vračajo cvetice?« se je zavzela. In je poletela izza skorje. Zunanaj pa jo je sprejel ledeni veter, dihnil je vanjo, da je z zamrzlimi krilci padla na tla.

Vso zemljo so pokrile lepe zimske rože. Padale so z neba in čebelica je hotela vstati, da bi se poigrala z njimi. Toda objel jo je spanec, zaprla je

oči in zaspala. In nikoli več se ni prebudila.

Tako je od gladu umrla dobra, marljiva čebelica, ker je verjela lenemu hrošču, ki ji je pripovedoval, da je tudi brez dela mogoče lepo živeti.

(Iz bolg. prev. K. Š. in St. At.)

Manica :

Stric čarovnik

»Stric, zdaj se pa v šoli učimo že takšnih stvari, o katerih nimate pojma. Seveda, ko ste bili vi mladi, no, takrat je pa bilo kmalu dovolj učenja. Danes je pa vse drugače,« se pobaha mali Poldek, ko pride na obisk k svojemu stricu.

»Kot presodim, me imaš za precej »zaplankanega«, se pomuza stric. »Pa se motiš. Znam in vem pač več nego ti. Dovolj, da te vprašam, če že znaš čarati?«

»No, čarati tudi vi ne znate« maje neverjetno z glavo Poldek.

»Kdo pravi da ne,« zaropoče stric. »Pa še kako znam, samo če hočem.«

»Potem pa kaj začarajte,« zaprosi deček.

»Dobro torej. Ampak zdaj boš videl. Vzela bova živo stvar. Tej živali bom odsekal glavo in rep. Ostalo truplo bo pa kljub temu šlo dalje in v časti ga bodo imeli kralji in cesarji. Ali verjameš?«

»Ne verjamem, dokler ne vidim« ugo varja Poldek.

»Stopi sem,« ukaže stric in položi na mizo kos papirja. »Vzemiva žival na primer puran. Pogledj natančno! Kaj sem zapisal na listek?«

»Zapisali ste puran.«

»Dobro. Zdaj odbijem temu puranu glavo, to je p, in rep, to je pa n, takole: Prečitaj zdaj ostalo truplo. Kaj ostane?«

»Ura!«

»No vidiš! Ostalo truplo od purana je ura, ki gre naprej in ki jo imajo v časti kralji in drugi imetnitniki.«

»Haha, striček,« se zasmee Poldek, »priznam, da vam še v marsičem nisem kos.«

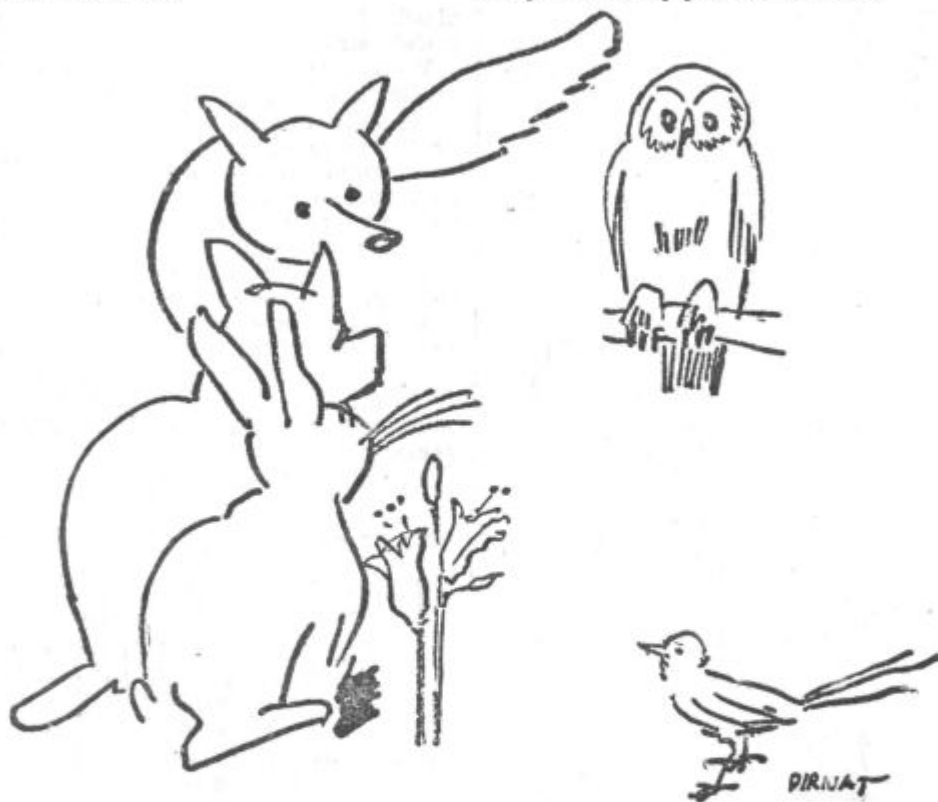
Modra sova

Indijska basen

Za najmodrejšo ptico velja na svetu sova. Ali si je to slavo pridobila s pravico ali z bahavostjo, tega res ljudje ne vemo. Vemo pa, da je v svoji častihlepnosti ustanovila šolo, ki so hodile vanjo razne ptice in živali, da se nauče sovine modrosti.

Odgovoril je slavec: »Zato, da v njeni lepi svetlobi lahko ves zamaknjen pojem vso noč svoji lepi, prelepi roži, ki jo ljubim.

Odgovoril je zajec: »Mesec sije zato, da je zjutraj več rose na travnikih, da se je lahko napijem za ves dan.«

In sova je učila pod starim votlim gabrom, kjer je imela v duplini svoje gnezdo. Pod gabrom so se zbirali slavčki, psi, lisice, zajci, in celo bele lilije z mestnih vrtov so se ukradle od doma ter prišle v gozd pod stari gaber. To je bilo lahko. Mestna gospoda je ogledovala lilije v vrtu samo podnevi, ponoči se nihče ni brigal zanje. Sova pa je učila samo ponoči, podnevi ni nihče mogel govoriti z njo. Tedaj se je zarila v svoje gnezdo ter razbiralala modrosti iz velikih knjig. In teh modrosti je ponoči učila svoje učence.

Pa je neke noči hotela ugotoviti, koliko so se njeni poslušalci naučili, pa je vprašala kar takoj:

»Zakaj sije ponoči mesec? Zakaj nam je mesečina?«

Odgovorile so lilije: »Zato sveti mesec, da se naši lepi cvetovi ponoči razcveto, da jih zjutraj lahko ogleduje sirmošna deca, ki hodi mimo ograje našega gosposkega vrta.«

Odgovorila je lisica: »Mesec sveti zato, da vidim tudi ponoči, kje so skrite putke, da jih lahko napadem ter poужijem.«

Odgovoril je pes: »Mesečina mi pomaga nadzorovati hišo. V mesečini tako opazim vsakega tatu, ki bi hotel okraštati mojega gospodarja.«

»Dovolj je zdaj!« je zakričala modra sova. »Na nebu sveti samo en mesec in vi bi ga radi napravili za svojega sužnja, da bi svetil temu tako in drugemu drugače, kakor pač komu bolj prija in koristi. Samo vaše osebne zadeve so

vam važne. Na svojega bližnjega ne mislite! Sama sebičnost govori iz vas. Poberite se!»

In sova je razpustila svojo visoko šolo modrosti.

Lojze Zupanc:

Pripovedka o gradaških goseh in podganah...

Belokrajnska

Na nizkem griču ob Lahinji je gradaški grad. V davnih časih so neke temne noči Turki napadli Gradac in gradaški grad. Grom je bobnel po vsej belo-

krajnski kotlini; in iz temnega neba, poveznjenega nad Belo Krajino so švigali bliski, ko so pogumni janičarji preplavali reko Lahinjo in navalili na obzidje starega gradu.

Že v mraku so bili grajski hlapci dvignili pridvižni most, zaprli grajska vrata in se podali k počitku. Misleč, da jih v temni noči nihče ne bo nadlegoval, so kmalu zaspali ko ubiti... Turčini pa so se sredi divje noči tiho pri-

plazili do obzidja, pristavili lestve in pričeli štramati¹ okoli gradu.

V obrambnem stolpu, kjer so spali grajski hlapci, je bilo polno podgan, ki so se vsled ropota janičarjev preplašene razbežale na vse strani in prebudile s svojim oviljenjem grajske goste. Te so zagnale velikanski krik. Vsi grajski so se na mah prebudili in se v zadnjem trenutku postavili oblegajočim Turčinom v bran. Po kratki, junaški borbi so nagnali nočne goste v divji beg.

V zahvalo in spomin na srečno rešitev gradu pred turškim navalom, je dal graščak vdlati v svoj grb sliko podgane in gosi, ki ju še dandanes vidimo vklesani v kamen nad vhodom gradaškega gradu.

¹ ropotati.

Listnica uredništva

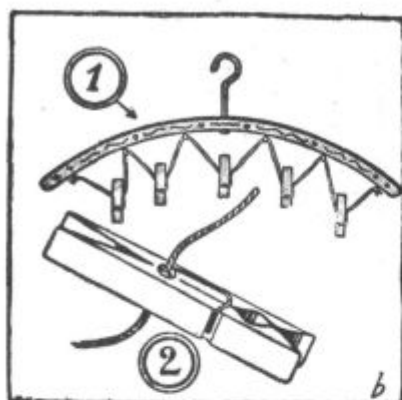
Sotrudnikom: Z vodilno povestjo smo založeni do konca tega leta. Rokopisov ne vračamo. Za odgovor je treba priložiti znamko. Pišite na stroj in samo na eno stran papirjal

★

P. St.: Zelo vesel sem bil Tvoje pošiljke. Črtico o mojem portretu objavim, čeprav se norčuješ iz mojega revmatizma. Prav tako objavim tudi »Zgodbo mladih Indijancev« in »Sokolsko pesem«. Ostali dve pesmi ti nista bogvekakako uspeli. Za prozo imaš mnogo več čuta! Posebno všeč mi je, da Ti gredo humoristične stvari tako izpod rok. Prav vesel bom, če mi pošlješ še kaj prispevkov, z mojo osebo se pa rajši ne ukvarjaj, saj je na svetu še toliko reči, ki so mnogo bolj zanimive. Prijateljsko Ti stiskam desnico in Ti kličem »Zdravol« Tvoj stari

stria Matia.

Za spretnne roke

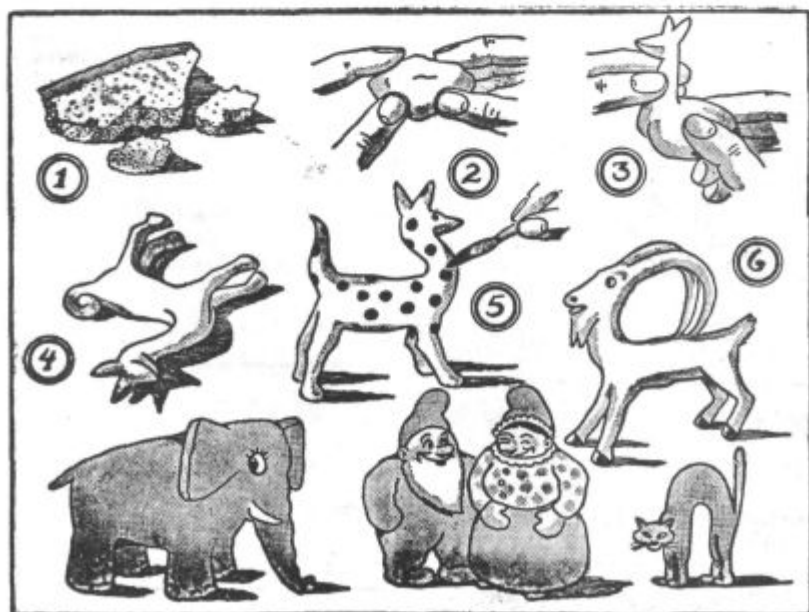
Nekaj za deklice

V omari nimamo nikoli dovolj prostora, in mnogokrat ne vemo, kam naj spravimo rokavice, ovratnike, pasove in podobno drobnarijo. Iz starega obešalnika si lahko napravimo pripomoček za te malenkosti. V spodnjo stran obešalnika pritrdimo majhne medeninate vijake in nanje pritrdimo svilenoro vrvico. Na vrvico obesimo poljubno število kljukic za perilo, ki smo jih poprej prevlekli z rdečim ali rumenim lakom. Na te kljukice zdaj lahko obesimo vso drobnarijo, ki nam dela navlaško po predalih.

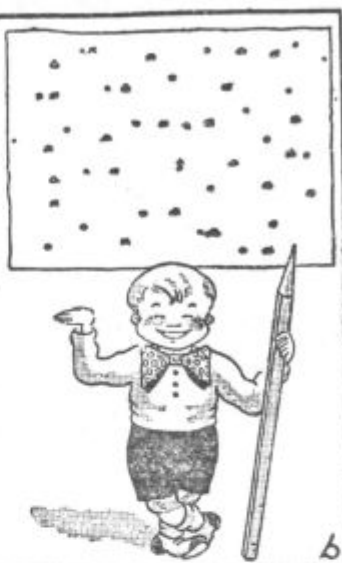
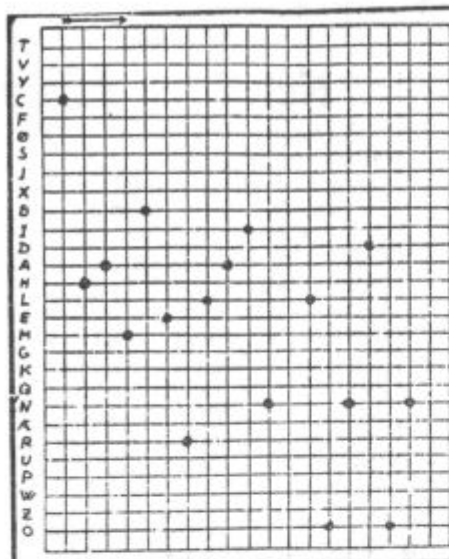
Igračke za mlajšega bratca

Iz gline ali iz starega kruha si lahko sami napravite ljubke igrače. Sredico starega kruha ali pa glino zgnetemo med prsti ter izoblikujemo trup in noge kakšne živali. Ko smo dobili pravo obliko, položimo izdelek na miren prostor, da se posuši. Živalce za zdaj še ne smemo postavljati na nožice, kajti

trup je pretežak in nožice bi se upognile. Čez nekaj dni se glina ali kar ste že uporabili, do dobrega posuši in postane trda kakor kamen. Zdaj poslikamo živalice z živimi barvami. Poizkusite zdaj v počitnicah in sporočite nam, kako se vam je obneslo.

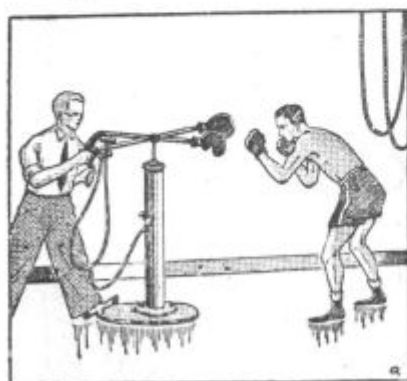
Tajna pisava

Vsak izmed vas si lahko sam sestavi tajno pisavo. Potrebni ključ vam kaže naša slika. Najprej si oskrbite polo načrtanega papirja. Za vsako vrstico potrebujete 20 štirikotnikov. Črke e, b, i, d, a, h, l, e, m, n, r, in o zaznamu-

jete s pikami, ostale črke pa s križci, trikotniki, vejicami ali kakim podobnim znakom. Po tem ključu napišite potlej pismo, in prijatelj, če pozna ključ, ga bo lahko prebral.

Sportne novice

Prejšnjo nedeljo si je nemški boksač Schmeling prvič priboril naslov evropskega prvaka. Imenovani je bil lani v Ameriki in se je boril s črncem Louisom za naslov svetovnega prvaka. Po kratki borbi je bil premagan, in naslov svetovnega prvaka v boksu pripada še zmerom gibčnemu črncu Louisu.

Naša slika vam kaže nov izum, ki

dobro služi boksačem pri treningu. Na prvi pogled boste spoznali, da ima ta strojček mnogo prednosti pred starinsko žogo, ki so jo boksači še nedavno tega uporabljali pri svojih vajah.

Strojček sestoji iz dveh boksaških rokavic, ki sta natakneni na dve kovinasti ročki. Kovinasti ročki vodi med vajo učitelj. Skrit mehanizem povzroča, da izvajata ročki zdaj pa zdaj krepke kratke sunke. Mehanizem deluje s pomočjo stisnjenega zraka, ki je v cevkastem podstavku.

Rebus

5'R 5'EK
5'K

5'KEL